

Kristen Amby: Idet jeg kan henholde mig til den udførlige Redegørelse, som Udvalgets Ordfører (Krag) har givet for Udvalgets Arbejde, og til den Gennemgang, Ordføreren gav af Ændringsforslagene og i øvrigt ogsaa af Betænkningen, skal jeg kun, foranlediget ved, hvad det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen nu var inde paa, gøre nogle faa Bemærkninger.

Det er rigtigt, at jeg i sin Tid, da Saneringsforslaget var til Behandling her, altsaa for et Par Aar siden, skarpt gav Udtryk for — og det staar jeg ved, Ejendomsret og Ejendomsret er jo to Ting —, at man ikke uden videre, fordi man har oparbejdet „en Forretning“ af en vis Karakter, har Ret til Erstatning for den Skade, man lider, hvis det offentlige mener, at en saadan Forretning skal ophøre. Men det er jo slet ikke det; det her drejer sig om. Her drejer det sig om, at man — ud over Saneringslovens almindelige Forudsætninger — ønsker særlig Fart i dette Arbejde og kommer til Lovgivningsmagten og beder om Støtte til at gennemføre Saneringen med det samme, hvorfor der — efter alle de Oplysninger, vi har — vil finde en en-bloc-Kondemnering af visse Ejendomme Sted, Ejendomme, hvis Ejere har kunnet mene, at de vilde have haft en vis Aarrække — kortere eller længere — til at afvikle deres Forhold i. Det er paa denne Baggrund, mange af de derboende Grundejere føler sig utrygge, og det er ogsaa paa denne Baggrund, Udvalgets Ordfører saa stærkt — med Støtte i øvrigt af den Betænkning, som det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen jo selv har været med til at underskrive — har henstillet til Københavns Kommune at sørge for, at man nu virkelig forhandler sig til Rette, hvad der paa Dansk vil sige: farer med Lempe. Vi er jo blevet oplyst om, at Meningens egentlig var den, at det ikke skulde være Kommunen som saadan, der skulde forhandle med de paagældende Grundejere, naar den nu maatte have overtaget nogle Ejendomme, men den Takationskommission, som senere skal afgøre Erstatningens Størrelse. Dertil svarer Udvalget — ogsaa det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen —: Nej, vor Mening er den, at det er Kommunen, der skal søge en mindelig Ordning med de paagældende Mennesker. Men hvis denne mindelige Ordning nu ikke kommer i Stand, har de paagældende Mennesker Saneringslovens almindelige Regler at gaa efter, og hvis de gør det, skal man da ikke bebrejde dem det eller sige til dem, at de da ifalder et særligt Ansvar over for Offentligheden med Hensyn til denne Sag. Hvis det kommer til Proces,

og Sagen derfor trækker ud, kan man da ikke bebrejde de paagældende det. Hvis noget saadant sker, vil jeg vende Bebrejdelsen mod Københavns Kommune.

Meningen er ikke, at der gennem de Udtalelser, der er faldet i denne Sag, eller gennem selve det Faktum, at denne Støtte bliver vedtaget, naar Lovforslaget vedtages i den foreliggende Form, skal lægges et særligt Tryk paa de Grundejere, som befinder sig dernede. Det er ikke Meningen. Jeg gentager, at vor Mening netop er den, at man skal søge at forhandle sig til Rette.

Jeg finder det derfor ilde anbragt, naar det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen siger, at hvis en saadan mindelig Ordning, som ogsaa han ønsker, ikke kan komme i Stand, ifalder de paagældende Grundejere et særligt Ansvar over for Beskæftigelses-situationen og over for hele denne Sag.

I den Anledning vil jeg dog have Lov til at sige til det ærede Medlem, at det har jo vist sig, at det var rigtigt, som det blev sagt meget stærkt ved første Behandling, at vi tvivlede om, at det i denne Sag laa saaledes med Beskæftigelsen, som vi alle ønsker fremmet hurtigst muligt, at man kunde gaa i Gang til Efteraaret med disse Arbejder; det har jo altsaa ogsaa bekræftet sig, at det kan man ikke i noget videre Omfang, hvis man, hvad vi alle maa haabe, overhovedet kan det med de Materialer, man har til den Tid.

Kommer det til Proces, som det ærede Medlem udtrykte sig — ja, det bliver jo ikke om Erstatningens Størrelse, for den er endeligt fastlagt, det kan kun blive om selve Kondemneringshandlingens Lovlighed —, saa er det en Ret, enhver Borger har, og hvis han benytter sig af denne Ret, skal han ikke høre ilde derfor. I hvert Fald vil vi ikke staa bag den Betragtning, at en Borger, der benytter sig af sin grundlovs-mæssige, lovligt hjemlede Ret, ifalder et særligt Ansvar derved. Men kommer det til saadanne Processer, maa jeg mene, at det i Realiteten skyldes Mangel paa Evne til at forhandle sig til Rette, hvad hele Udvalget ønsker at Københavns Kommune skal. Kun hvis man forhandler sig til Rette og fra første Færd optager en virkelig Realitetsforhandling med Grundejerne i dette Kvarter, kan Problemet løses saadan, som vi ønsker det løst, hurtigst muligt, bl. a. ogsaa for Beskæftigelses Skyld. Kun da kan det ske. Hvis man ikke gør det, vil Saneringen trække ud meget længere end angivet selv med de Frister, som man anfører i Bilag 3. Hvis det virkelig kommer til en Kamp mellem Interesser her,